

Bilag til tillægsbet. o. lovf. vedr. organisationers rettigheder over for erhvervsudovere

ter, der i kraft af deres medlemskab af en anerkendt organisation har underkastet sig dennes myndighed til at fastsætte en prisdisciplin, kan få del i den økonomiske støtte. Som bekendt er forordninger efter EF-retten umiddelbart bindende i medlemslandene, og kan ikke under nogen form ændres af de enkelte lande. Lovforslaget kan derfor kun få virkning i denne relation, hvis de to forordninger ophæves eller ændres, hvilket efter det for justitsministeriet oplyste må anses for udelukket.

6. Justitsministeriet har af tidsmæssige grunde ikke kunnet foretage en udtømmende vurdering af ændringsforslagets forhold til anden lovgivning. Ministeriet kan dog allerede efter en foreløbig undersøgelse pege på to tilfælde, hvor der i givet fald vil opstå direkte regelkonflikt.

Det drejer sig om lov nr. 103 af 20. marts 1970 med senere ændringer om indkøbsforeninger for mindre jordbrugere og det forslag til lov om tilskud til vikarordninger inden for jordbruget, der blev vedtaget af folketinget den 30. april 1981.

Efter loven om indkøbsforeninger kan landbrugsministeren af statskassens midler yde lån til foreninger, hvis formål udelukkende er at foretage indkøb til medlemmerne af husdyr, landbrugsredskaber og maskiner samt andre tekniske driftsmidler, der anvendes i mindre landbrug og landhusholdninger. Efter loven om tilskud til vikarordninger vil landbrugsministeren til sin tid kunne yde tilskud til foreninger, der alene har ejere eller forpagtere af jordbrugsbedrifter som medlemmer og har til formål at yde vikarbistand til medlemmer ved disses sygdom, ved efteruddannelse, der kræver fravær fra bedriften, og ved ferie og fridage.

Hvis ændringsforslaget vedtages, vil landbrugsministeren efter justitsministeriets opfattelse være afskåret fra at udnytte bemyndigelsen til at yde henholdsvis lån og tilskud i henhold til de to love.

7. Justitsministeriet kan endvidere pege på, at gennemførelse af det omhandlede ændringsforslag bl. a. må antages at få betydning for en række konsulentordninger. Der tænkes her især på de ordninger, der bygger på statstilskud i henhold til lovebekendtgørelse nr. 489 af 4. september 1975 om tilskud til den landøkonomiske konsulentvirksomhed,

lov nr. 111 af 10. marts 1919 om statstilskud til småskovforeninger, lov nr. 113 af 29. marts 1978 om tilskud til fiskerikonsulentvirksomhed og lov nr. 142 af 21. marts 1973 om teknologisk service.

Statstilskud i henhold til de nævnte love ydes til en række private sammenslutninger, foreninger, organisationer og institutioner. Selv om det ikke direkte fremgår af lovene, er det, efter hvad der er oplyst over for justitsministeriet, anset for en selvfølge, at de pågældende sammenslutninger med videre normalt forbeholder udnyttelsen af de ordninger, der er tale om, for deres egne medlemmer. Dette er bl. a. en følge af, at statstilskuddet ofte kun dækker en mindre del af udgifterne, således at resten må finansieres over f. eks. medlemskontingenterne.

På baggrund af den måde tilskudsordningerne – formentlig bl. a. ud fra et ønske om at fremme organisationsdannelsen på området – er opbygget på, må der endvidere efter justitsministeriets opfattelse regelmæssigt kunne indlægges en forudsætning i lovene om, at vedkommende minister ikke er berettiget til at gøre tilskud til en konsulentordning betinget af, at konsulenterne også står til rådighed for ikke-medlemmer.

Såfremt denne retstilstand ændres, kan resultatet blive, at de omhandlede sammenslutninger m. v. ikke længere ønsker at påtage sig ansvaret for at drive konsulentordningerne. Dette vil i givet fald komme til at betyde, at de intentioner, der ligger bag folketingets vedtagelse af lovene, ikke længere kan udmøntes, således at det i realiteten vil være nødvendigt også at gennemføre ændringer i de enkelte love, f. eks. således at staten overtager såvel den fulde finansiering som den praktiske administration af de ordninger, der ikke kan undværes.

8. Opmærksomheden henledes i øvrigt på, at allerede det forslag til en ændret affattelse af lovforslagets § 2, der blev vedtaget ved 2. behandlingen, hvis forslaget gennemføres, må antages at ville få en række konsekvenser for den bestående lovgivning, som justitsministeriet ikke umiddelbart ser sig i stand til at overskue. Man skal her blot som eksempel henvise til, at bestyrelsen for Det danske Advokatsamfund, som alle advokater ifølge retsplejelovens § 139 skal være medlemmer af, Advokatrådet, har en række beføjelser